

Postanowienie z dnia 14 grudnia 2010 r.

I PZ 38/10

Skarga kasacyjna sporządzona przez radcę prawnego w okresie, w którym jest on orzeczeniem sądu dyscyplinarnego zawieszony w wykonywaniu zawodu, podlega odrzuceniu (art. 398⁶ § 2 w związku z art. 87¹ § 1 k.p.c.).

Przewodniczący SSN Małgorzata Gersdorf, Sędziowie SN: Roman Kuczyński (sprawozdawca), Romualda Spyt.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 grudnia 2010 r. sprawy z powództwa Jarosława Z. przeciwko „R.P.” SA w P.G. o odszkodowanie, na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 20 sierpnia 2010 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 20 sierpnia 2010 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi w sprawie z powództwa Jarosława Z. przeciwko „R.P.” SA w P.G. o odszkodowanie odrzucił skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 8 kwietnia 2010 r. na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398⁴ k.p.c., z uwagi na okoliczność, iż w rozpatrywanym przypadku radca prawny Hanna K.-S. reprezentująca powoda, skargę kasacyjną wniosła w dniu 24 lipca 2010 r., kiedy nie miała prawa wykonywania zawodu. Mając powyższe na uwadze skarga kasacyjna została wniesiona przez osobę, która nie posiadała do tego wymaganej art. 87¹ k.p.c. legitymacji.

Na powyższe rozstrzygnięcie pełnomocnik powoda wniosła zażalenie wskazując, że jest ono oczywiście uzasadnione i postanowienie powinno zostać uchylone w trybie art. 395 § 2 k.p.c. Pełnomocnik w uzasadnieniu wskazała, co następuje: „za skarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Łodzi odrzucił skargę kasacyjną argumentując, iż w dacie jej składania, pełnomocnik nie posiadał uprawnień do zastęp-

stwa strony przed Sądem Najwyższym. Powyższe argumenty rozmiągają się z prawdą i są chybione, wobec następujących faktów: Orzeczona wobec radcy prawnego postanowieniem Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi z dnia 5 maja 2007 r. kara zawieszenia wykonywania zawodu przez okres 3 miesięcy - została przez radcę prawnego wykonana w okresie od 1 grudnia 2007 r. do 29 lutego 2008 r. Dokumenty dowodzące wykonania kary doręczone zostały do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Ł. Radca prawny - pełnomocnik nie otrzymał żadnej informacji z Sądu Dyscyplinarnego w Łodzi dot. wskazanego w postanowieniu Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 2010 r. terminu wykonania orzeczonej w 2007 roku kary. Brak wiedzy w tym przedmiocie, do chwili obecnej, uniemożliwił wyjaśnienie przez radcę prawnego w OIRP w Ł. powstałych wadliwości w sprawie. Pełnomocnik powoda podnosi ponadto, iż w powyższym stanie faktycznym brak jest podstaw procesowych do odrzucenia złożonej skargi kasacyjnej. Pełnomocnik przeczy zarzutom braku umocowania do reprezentowania przed Sądem Najwyższym powoda na podstawie art. 87¹ § 1 k.p.c.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione. W niniejszym stanie faktycznym decydujące znaczenie miały dowody, na podstawie których Sąd Okręgowy w Łodzi odrzucił skargę kasacyjną, a mianowicie: pismo z dnia 30 czerwca 2010 r. Okręgowej Izby Radców Prawnych w Ł. skierowane do Prezesa Sądu Okręgowego w Łodzi. Powyższe pismo zawierało informację, że sprawa dotycząca postępowania dyscyplinarnego wobec pełnomocnika powoda z jego kasacji została rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy - Izbę Karną w Warszawie w dniu 5 maja 2010 r. [...], w ten sposób, że Sąd Najwyższy postanowił pozostawić bez rozpoznania kasację od postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie z dnia 3 sierpnia 2009 r. [...].

Mając na uwadze treść przepisu art. 62² ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2010 r. Nr 10, poz. 65), zgodnie z którym od orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny w drugiej instancji przysługuje stronom kasacja do Sądu Najwyższego oraz to, iż (ust. 2) stwierdza on, że orzeczenie takie nie podlega wykonaniu do czasu wniesienia kasacji lub bezskutecznego upływu terminu do jej wniesienia, stwierdzić należy, że Rada OIRP w Ł. władna była do wykonania orzeczonej kary dopiero z chwilą wydania orzeczenia przez Sąd Najwyższy na skutek rozpatrzenia wniesionej w niniejszej sprawie kasacji,

co nastąpiło w dniu 5 maja 2010 r. Licząc od tej daty zawieszenie na okres trzech miesięcy prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego stwierdzić należy, iż złożona w dniu 24 lipca 2010 r. w niniejszej sprawie skarga kasacyjna przez radcę prawnego Hannę K.-S. naruszała przepis art. 87¹ k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie wyżej powołanych przepisów oraz art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

=====